

What is Prayer? And Why Is That Such a Hard Question?

The Freehof Institute of Progressive Halakhah

Twelve Minute Shiur #25

1 Rambam, Hilkhoh T'filah 1:1-4

2 הלכה א

3 מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא
4 תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה, ואין מנין התפלות מן
5 התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה.
6

7 It is a positive *mitzvah* of the Torah to pray every day, as it is said: "You shall serve Adonai your
8 God" (Exodus 23:25). We learn in the Oral Torah that this "service" is prayer. As it is said, "You
9 shall serve God with all your heart" (Deuteronomy 11:13). The Sages ask: "what is this 'service
10 of the heart?' It is prayer" [*Sifrei*]. The Torah does not specify the number of prayers recited
11 during the day, nor the text of the prayer, nor the fixed times at which the prayer is recited.
12

13 הלכה ב

14 ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא אלא חיוב מצוה זו כך הוא
15 שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא
16 צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו.
17

18 Thus, women and slaves are obligated to pray, since prayer is not a positive, time-bound *mitzvah*.
19 What the obligation entails is this: one should beseech God every day, first by declaring the
20 praise of the Holy One, then by stating one's needs through supplication, and then by rendering
21 praise and thanks to God for the goodness that God has bestowed. Each person does this
22 according to their ability.
23

24 הלכה ג

25 אם היה רגיל מרבה בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתים מדבר כפי יכולתו ובכל עת שירצה, וכן מנין
26 התפלות כל אחד כפי יכולתו, יש מתפלל פעם אחת ביום, ויש מתפלל פעמים הרבה, והכל יהיו
27 מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה.
28 וכן היה הדבר תמיד ממש רבינו ועד עזרא.
29

30 If one is skillful at language, one recites a long prayer. And if one is not skillful at language, one
31 prays as best one can whenever one wishes. Likewise, the number of prayers is set according to
32 one's ability. Some pray but once a day; others pray many times. All prayer is to be recited while
33 facing the Temple, wherever one happens to be.

34 This is how matters stood from the days of Moses to the time of Ezra.

הלכה ד

כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויוון ושאר האומות ונולדו להם בנים בארצות הגוים ואותן הבנים נתבלבלו שפתם והיתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה וכיון שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צורכו בלשון אחת אלא בשיבוש שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וגוי ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם ומפני זה כשהיה אחד מהן מתפלל תקצר לשונו לשאול חפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערבו עמה לשונות אחרות, וכיון שראה עזרא ובית דינו כך עמדו ותקנו להם שמנה עשרה ברכות על הסדר, שלש ראשונות שבח לה' ושלש אחרונות הודיה, ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש ולצרכי הציבור כולן, כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלימה כתפלת בעלי הלשון הצחה, ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג.

When Israel was exiled, during the days of the wicked Nebuchadnezzar, they lived in the midst of Persians, Greeks, and other peoples. The children born to them in those Gentile lands grew up speaking a patois of many different languages, so that when they spoke, they could not express themselves adequately and without error in any one language. As it is said: "And their children spoke partly the language of Ashdod and the languages of other peoples, and they could not speak the language of Judea" (Nehemiah 13:24). Thus, none of them could pray adequately in Hebrew without adding elements of other languages.

Ezra and his *beit din*, appraising the situation, composed for the people a prayer text consisting of eighteen benedictions: the first three praising God, the last three expressing gratitude, with the middle blessings expressing petitions that serve as general categories for all human needs, for individuals and the community alike. They did this so that the prayer might become familiar to all, so that the prayer of those who cannot speak elegantly would be the equal of the prayer to those with great fluency.

And for this reason, they ordained *b'rakhot* and *t'filot* for all the Jews, so that even the untutored would be fluent in the essence of every *b'rakhah*.

Hasagat Haramban (Critical Comments of Nachmanides), Sefer Hamitzvot l'Rambam, positive commandments #5

אין הסכמה בזה. שכבר בארו החכמים בגמרא תפלה דרבנן כמו שאמרו בשלישי שלברכות (כא א) לעניין בעל קרי שקורא קרית שמע ומברך על המזון לאחריו ואינו מתפלל והעלו הטעם בזה אלא ק"ש וברכת המזון דאורייתא תפלה דרבנן. ואמרו עוד (שם) ספק קרא ק"ש ספק לא קרא ק"ש חוזר וקורא ק"ש ספק התפלל ספק לא התפלל אינו חוזר ומתפלל דק"ש דאורייתא תפלה דרבנן. ובגמרא סוכה (לח א) אמרו גבי תפלה דתנן ואם התחילו אין מפסיקין והקשו מלולב דקתני נוטל על שולחנו אלמא מפסיק והשיבו בדרך תימה מאי קושיא הא דאורייתא הא דרבנן.

This point is controversial, for the Rabbis have stated in the Talmud that prayer is a Rabbinic obligation [i.e., not based in the Torah]. As we read in the third chapter of Talmud *B'rakhot* (21a)... if one is in doubt as to whether they have recited the *Sh'ma*, they must repeat it; if one is in doubt as to whether they have recited the *t'filah*, they need not repeat it, for the recitation of *Sh'ma* is a *mitzvah* of the Torah, while *t'filah* is a *mitzvah* of the Rabbis. Likewise, in tractate *Sukkah*, we read that one is not required to interrupt one's meal in order to pray [e.g., if the time for *minḥah* arrives during the meal]. A *kushya* (difficulty) is raised: but one *does* interrupt

81 one's meal to perform the *mitzvah* of *lulav*! The response: that's a *kushya*? *Lulav* is a Toraitic
82 *mitzvah*, while *t'filah* is a Rabbinic *mitzvah*...

83

84

85 אלא ודאי כל ענין התפלה אינו חובה כלל אבל הוא ממדות חסד הבורא ית' עלינו ששומע ועונה בכל
86 קראינו אליו.

87

88 Rather, the essence of prayer is that it's not an "obligation" at all but an aspect of the Creator's
89 love for us: God hears and responds whenever we call upon God.

90

91 ועיקר הכתוב ולעבדו בכל לבבכם מצות עשה שתהיה כל עבודתינו לאל ית' בכל לבבנו כלומר בכוונה
92 רצויה שלימה לשמו ובאין הרהור רע, לא שנעשה המצות בלא כונה או על הספק אולי יש בהם תועלת.
93 כענין ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך שהמצוה היא לאהוב את השם בכל לב
94 ולב ושנסתכן באהבתו בנפשנו ובממוננו. ומה שדרשו בספרי (עקב) ולעבדו זה התלמוד ד"א זו תפלה
95 אסמכתא היא או לומר שמכלל העבודה שנלמוד תורה ושנתפלל אליו בעת הצרות ותהיינה עינינו ולבנו
96 אליו לבדו כעיני עבדים אל יד אדוניהם.

97

98 And the verse ""You shall serve God with all your heart" (Deuteronomy 11:13) establishes a
99 positive commandment that we perform all of our service of God "with all our heart," that is,
100 with full and proper intention, focusing upon God's Name with no distracting thoughts, that we
101 should not perform the *mitzvot* without *kavanah* or with the thought that they might prove
102 beneficial to us. Just as we read "You shall love Adonai your God with all your heart, with all
103 your life, and with all your possessions" (Deut. 6:5)... If the *Sifrei* declares that this service (of
104 the heart) is prayer, that *d'rash* is not to be taken literally. Or perhaps it means that the obligation
105 of "service" entails that we learn Torah and offer our prayers in times of trouble, with our eyes
106 and our hearts turned toward God alone, as the eyes of servants are turned toward their Master.